

forbrugt herved 3 Mill. Kr. hertil; med andre Ord: Siden Kystsikringskommissionen begyndte sit Arbejde, er der til Sikring af Limfjordstangerne og til Opretholdelse af Sejlløbet gennem Thyborøn-Kanal bleven anvendt et Beløb af langt over 300,000 Kr. om Aaret eller ca. 1,000 Kr. om Dagen; men tillade vi os at spørge: Er det nu færdigt hermed eller vil ikke Sikringen af disse Landtanger og Sejlløbet gennem Kanalen nu og i al Fremtid medføre en Udgift af over 300,000 Kr. om Aaret, og staa de Goder, dette medfører, i passende Forhold til Udgiften, selv naar der ses bort fra det Tab, Beboerne langs Limfjordens Kyster hvert Aar lide ved Oversvømmelser paa deres Ejendomme under Højvande i Vesterhavet ved Tilstrømning gennem Kanalen og den ved den stærkere Strøm tiltagende Bortskæring af deres Ejendomme? Vi tro at maatte besvare disse Spørgsmaal med bestemte Nej!

Allerede under Kommissionens Forhandlinger stillede Statens Vandbygningsdirektør sig tvivlende over for Spørgsmaalet, om Sejlløbet ved Thyborøn i Tidens Løb kunde opretholdes ved Hjælp af Opmudring, og han tog Afstand fra den øvrige Del af Kommissionen, da han erklærede, „at Forholdet mellem de med Udførelsen af Kommissionens Plan forbundne Udgifter og de økonomiske Fordele, som derved kunne opnaas, efter alt hvad der foreligger stiller sig saa ugunstigt, at Planens Vedtagelse maa støttes til andre Motiver end de økonomiske“.

I Forbindelse hermed udtalte han, hvilket ogsaa senere har stadfæstet sig, at ved saa foranderlige Forhold, som de paa Jyllands Vestkyst, var det ikke muligt at lægge en uforanderlig Plan for et saa langt Tidsrum som 12—15 Aar, hvilken Tid af Kommissionen var beregnet til Udførelsen af de foreslaaede Arbejder; men Ændringer kunde ikke alene blive hensigtsmæssige, men ogsaa nødvendige, og han vilde derfor kun have Kommissionens Plan betragtet som Grundlag for et Arbejde og Overslaget over Udgiften, særlig Udgiften ved Vedligeholdelsen, som tilnærmelsesvis rigtigt. Vi have senere af den tekniske Forenings Tidsskrift og Ingeniørernes Blad gjort os bekendte med de af Havneingeniør Zahrtmann og Oberstløjtnant Hansen m. fl. anstillede Betragtninger over Holdbarheden af Limfjordstangerne og Thyborøn-Kanalen, og set hvilken ringe Betydning de tillægge de opførte Høfder som Værn for Landtangerne og Kanalen, idet Høfderne bagskæres af Havet, og Kysten svinder bort mellem dem, Høfderne forandres til Moler, og til sidst ville de blive liggende som en Række farlige Skær uden for Kysten og forhindre saavel Fisker- som Redningsbaade i at gaa ud. Hermed var der dog nærmest sigtet til Høfderne paa den søndre Landtange. Folketingsmand, Etatsraad N. Andersen har ogsaa ved Sagens Behandling i Folketinget betegnet de Udgifter, der paa denne Maade bleve anvendte til Kystsikringen, som værende spildte; men det, hvorpaa vi navnlig støtte vort Antagende om, at under en Udgift af 300,000 a 400,000 Kr. om Aaret vil Landtangen og Kanalen ikke kunne sikres i Fremtiden, er, at den ordinære Udgift til Vedligeholdelsen, hvorunder indbefattet for Opmudringsarbejder, i Finanslovene for de senere Aar har været opført til 172,000 Kr., hvortil komme de ekstraordinære Udgifter, der følge af Høfdernes Beskadigelse under Stormfloder etc., og disse Udgifter til Vedligeholdelsen ville nødvendigvis stige fra Aar til Aar, fordi Opmudringen bliver besværligere paa Grund af den stedse tiltagende Sandansamling, fordi der bliver flere og flere Høfder, og fordi Høfderne ældes og underskæres stærkere.

Under disse Omstændigheder formene vi, at Staten handler ilde ved yderligere at fortsætte med disse Høfdeanlæg, som sandsynligvis alligevel til sidst maa opgives, i Stedet for straks at løse Spørgsmaalet om Fjordens Afkuning og Vestkystens Beskyttelse ved den saa ofte og saa meget omtalte og saa meget attraaede Dæmning ved Oddesund, der tillige vil have Limfjordskysternes Beskyttelse til Følge og give Beboerne tilbage, hvad der i Fortiden af Ejendom er bleven dem berøvet langs disse Kyster.

Bliver Fjorden aflukket ved en Dæmning over Oddesund, vil Thyborøn-Kanal, som Kommissionen har indrømmet, lukke sig af sig selv, og de Sandmasser, som nu fra Vesterhavet føres ad Kanalen ind i Limfjorden, ville herefter lægge sig uden for Kysten og højne og beskytte denne og gøre enhver Udgift til Kystbeskyttelse overflødig.

Vel sandt, Fiskerne ville herved blive berøvet det Tilflugtssted, de nu dog til Tider kunne have i Kanalen, eller rettere den Hjælp, de under Stormvejr kunne have af den der stationerede Bugserbaad; men herpaa kan der raades Bod ved, at der paa Vestkysten anlægges en Fiskerihavn eller Læmoler, hvorom der jo ogsaa af Vestkysthavne-Kommissionen er fremsat Forslag, og det forekommer os af det nævnte Hensyn,